

REGJERINGSADVOKATEN

Justis- og beredskapsdepartementet
v/Lovavdelingen

Deres ref

Vår ref
2019-0513 IHK

Dato
11.02.2020

HØRINGSSVAR – NOU 2019: 5 NY FORVALTNINGSLOV

1 INNLEDNING

Det vises til høringsbrev 3. juni 2019 med frist for innspill utsatt til i dag.

Regjeringsadvokaten er statens advokatkontor i sivile saker og regjeringens juridiske rådgiver. Vår hovedoppgave er å føre sivile rettssaker for staten. Ut fra vårt ståsted har vi identifisert noen emner som særlig har betydning for vårt arbeid, og som gir grunnlag for merknader til utvalgets forslag.

Regjeringsadvokaten har ikke funnet grunn til å inngi en bred høringsuttalelse til utvalgets utredning. Vi vil likevel fremheve viktigheten av en velfungerende lov om saksbehandlingen i forvaltningen; ikke bare for borgerne, men også for de mange saksbehandlerne med ulik faglig bakgrunn som til daglig utøver forvaltningsmyndighet på vegne av det offentlige. Det er positivt at et offentlig oppnevnt utvalg har foretatt en samlet gjennomgang av gjeldende forvaltningslov fra 1967, og samtidig gitt en praktisk og pedagogisk fremstilling av sentrale emner i den ulovfestede delen av forvaltningsretten. Utvalgets grundige utredning gir etter vårt syn et verdifullt bidrag både til synliggjøring av gjeldende rett og til videre utvikling av regelverket i forvaltningsretten.

Det grunnleggende formålet med all offentlig forvaltning er å sikre riktige avgjørelser innenfor rammen av rettsreglene, ivareta samfunnsmessige interesser på vegne av fellesskapet og hindre at det begås urett overfor borgerne. Tilliten til offentlig forvaltning står sentralt. Det samlede inntrykket er at utvalget balanserer formålet og de grunnleggende utgangspunktene for all offentlig forvaltning på en god måte. I hovedtrekk fremstår utvalgets forslag egnet til å etablere, bygge og ivareta tilliten til forvaltningen i en tid der samfunnet og det rettslige landskapet er i endring.

2 ULOVFESTEDE KRAV TIL OFFENTLIG FORVALTNING (KAPITTEL 34)

Utvalget har foreslått å lovfeste deler av den såkalte myndighetsmisbrukslæren, se lovutkastet § 40. Regjeringsadvokaten legger til grunn at slik lovfesting ikke innebærer noen realitetsendring i det som i dag følger av ulovfestet rett (utredningen side 548 venstre spalte og 598 høyre spalte).

REGJERINGSADVOKATEN

Regjeringsadvokaten er positiv til utvalgets forslag om å lovfeste «de grunnleggende utgangspunktene» som følger av den ulovfestede læren, se utredningen side 546. I en lov som tar sikte på praktisk bruk i forvaltningen, vil det kunne ha pedagogisk betydning å slå fast at det ikke er adgang til å legge vekt på utenforliggende hensyn og at utøving av forvaltningsskjønn ikke skal være vilkårlig eller innebære usaklig forskjellsbehandling.

Det er et spørsmål om de grunnleggende utgangspunktene for forvaltningens virksomhet naturlig hører hjemme i lovens innledende del, fremfor i kapittel 6 om «enkeltvedtak». Det vises til systematikken i den svenske og finske forvaltningsloven. Det vises også til at kravet til saklighet allerede er foreslått tatt inn i lovutkastet kapittel 1.

3 IVERKSETTING AV VEDTAK OG ANDRE AVGJØRELSER (KAPITTEL 28)

Det følger av dagens forvaltningslov § 42 at forvaltningsvedtak trer i kraft straks, men at forvaltningen har myndighet til å beslutte såkalt utsatt iverksetting i påvente av klagebehandling, domstolsbehandling eller klage til Sivilombudsmannen. Denne beslutningen treffes av forvaltningen under utøving av forvaltningsskjønn.

I praksis vil det være en rekke hensyn som spiller inn når ulike forvaltningsorganer på ulike områder av samfunnslivet og for ulike typer vedtak vurderer om det er forsvarlig å utsette iverksettingen av et vedtak. Dersom forvaltningen ikke finner grunnlag for å gi slik utsetting, vil borgerne alltid kunne henvende seg til domstolen og begjære midlertidig forføyning innenfor rammen av reglene i tvisteloven kapittel 34.

Utvalget går i utgangspunktet inn for å videreføre dagens rettstilstand, men har likevel foreslått en ny regel som i enkelte tilfeller synes å gi borgerne rettskrav på utsatt iverksetting i forvaltningen, se utkastet § 76 andre ledd og ordlyden «skal iverksettingen utsettes» med mindre «sterke samfunnsmessige interesser gjør det utilrådelig». Regjeringsadvokaten kan ikke støtte dette forslaget, og viser spesielt til at det er uklart hvilken betydning et slikt forslag vil få for forvaltningens mulighet til å gjennomføre lovpålagte samfunnsoppgaver og politiske beslutninger. Det er også uklart hvilken betydning et slikt forslag vil få for domstolskontrollen.

Regjeringsadvokaten vil for det første bemerke at forvaltningen på en rekke rettsområder treffer vedtak som bør iverksettes raskt for å ivareta viktige samfunnsmessige formål og gjennomføre politiske vedtak. Det er imidlertid uklart om det foreslåtte kravet til «sterke samfunnsmessige interesser» vil være oppfylt på en rekke samfunnsområder der forvaltningen i dag har adgang til rask iverksetting.

På utlendingsfeltet er det et stort antall søksmål årlig. Den foreslåtte ordningen vil innebære at et stort antall vedtak ikke vil kunne iverksettes før det foreligger rettskraftig dom, også i tilfeller der tingretten har lagt til grunn at utlendingsmyndighetenes vedtak er gyldig. I rettspraksis er det lagt til grunn at slik oppholdstid i Norge vil være lovlig opphold, se blant annet Rt-2013-449 avsnitt 125. Dersom det tar flere år før et vedtak kan iverksettes, vil det kunne få betydning blant annet for krav om oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 38.

Utvalget har vist til et eksempel som gjelder vedtak om avliving av dyr, og lagt til grunn at et slikt vedtak vil kunne iverksettes dersom det er fare for spredning av sykdom (se utredningen side 456 venstre spalte). Regjeringsadvokaten vil bemerke at det treffes et betydelig antall vedtak som gjelder avliving av dyr, der det ikke er gitt at lovforslagets krav til «sterke samfunnsmessige interesser» vil være oppfylt. Dyrevelferdsloven gir for eksempel hjemmel for å treffe vedtak om avliving av dyr ut fra hensynet til dyrevelferden i en besetning, eller der hensynet til å unngå dyrelidelse står sentralt. Vi vil også nevne vedtak som treffes med hjemmel i hundeloven kapittel

REGJERINGSADVOKATEN

6 om «sikkerhetstiltak mot problematisk hundehold», der et sentralt formål er å ivareta borgernes trygghetsfølelse og redusere risikoen knyttet til en hund og et konkret hundehold. Rask iverksetting vil også på andre forvaltningsområder kunne være en forutsetning for at forvaltningen skal ha kunne gjennomføre til enhver tid gjeldende politikk.

Regjeringsadvokaten vil for det andre bemerke at utvalgets forslag synes å forutsette at forvaltningens beslutning om å gi eller avslå utsatt iverksetting skal kunne bringes inn for domstolene til gyldighetsprøving. Det er grunn til å anta at dette vil medføre økt press på domstolene med krav om raske avgjørelser i et spørsmål på siden av dagens regler om midlertidig forføyning i tvisteloven kapittel 34. Det er uklart om forslaget innebærer at domstolene skal ha adgang til å sette til side forvaltningens konkrete vurdering av om «sterke samfunnsmessige hensyn gjør det utilrådelig» å utsette iverksetting av et vedtak. Denne typen konkrete vurderinger bør etter vårt syn fortsatt være overlatt forvaltningens frie skjønnsutøvelse.

Det fremgår ikke om utvalget har vurdert dagens samspill mellom forvaltningslovens § 42 og tvistelovens regler om midlertidig forføyning. Det fremgår heller ikke hvordan den nye bestemmelsen er tenkt praktisert ved siden av tvistelovens regler. Det er i det hele uklart hvilke konsekvenser bestemmelsen vil få for forvaltningens mulighet til å gjennomføre vedtak og ivareta viktige samfunnsinteresser på en rekke områder av samfunnslivet.

Samlet mener Regjeringsadvokaten at det ikke er hensiktsmessig å gi en slik regel som foreslått i utkastet § 76 andre ledd. Regjeringsadvokaten erfarer at dagens regler i forvaltningsloven § 42 og tvisteloven kapittel 34 fungerer godt, og kan ikke se at det er behov for å gjøre endringer. Etter vårt syn bør rettskrav på utsatt iverksetting være forbeholdt de tilfeller der det er sannsynliggjort et hovedkrav og en sikringsgrunn, jf reglene i tvisteloven § 34-2 (1).

4 ADGANG TIL Å FÅ DEKKET SAKSKOSTNADER I FORVALTNINGEN (KAPITTEL 29)

Det følger av dagens forvaltningslov § 36 at en part har krav på å få dekket «vesentlige kostnader som har vært nødvendige» for å få endret et forvaltningsvedtak til gunst for seg. I praksis har bestemmelsen vært kostnadskrevende og vanskelig å anvende. Regjeringsadvokaten har derfor forståelse for at utvalget ikke går inn for å videreføre dagens bestemmelse, men vi reiser spørsmål om flertallet går for langt når det foreslås at retten til kostnadsdekning i forvaltningen skal falle helt bort. Regjeringsadvokaten er enig i at det er behov for innstramming av dagens rettsstilling, og mener at det er god grunn til å følge forslaget fra mindretallet på tre medlemmer om en begrenset kostnadsdekning i forvaltningen.

Ordningen med kostnadsdekning i forvaltningen er veletablert og godt kjent. Dersom ordningen avvikles, er det grunn til å anta at det vil medføre økt press på alternative dekningsmåter – i første rekke krav om erstatning mot det offentlige som følge av anførte feil og forsømmelser. Slike krav vil være ressurskrevende å håndtere både for den private part og forvaltningen. Dersom borgerens erstatningskrav ikke fører frem i forvaltningen, er det grunn til å forvente at ressurssterke parter anlegger søksmål for domstolene. For folk flest vil flertallets forslag innebære at de bare får dekket sine kostnader der det offentlige erkjenner ansvar.

Dersom mindretallets forslag om en begrenset kostnadsdekning vedtas, er det viktig at kostnadsnivået holdes på et forsvarlig nivå. Dette er viktig av samfunnsøkonomiske hensyn, men også fordi ordningens legitimitet ellers er sårbar for kritikk, slik flertallets begrunnelse for å avvikle ordningen illustrerer. Det er god grunn til å reise spørsmål om dagens lovbestemte vilkår er egnet til å holde kostnadene på et forsvarlig nivå, og om kontrollen med kostnadskrav kan gjennomføres på en retts teknisk enklere måte.

REGJERINGSADVOKATEN

5 VILKÅR FOR Å TA UT SØKSMÅL FOR DOMSTOLENE – UTTØMMING AV KLAGEMULIGHETER

Utvalget foreslår i utkastet § 52 å videreføre innholdet i dagens forvaltningslov § 27b der forvaltningsorganet selv kan bestemme at søksmål bare kan reises hvis parten har klaget og klagesaken er endelig avgjort. Søksmål kan alltid reises dersom klagesaken ikke er avgjort i løpet av seks måneder, med mindre forsinkelsen skyldes klager. Dersom forvaltningsorganet ikke har truffet slik bestemmelse i vedtaket, vil parten altså kunne anlegge søksmål om gyldigheten av et vedtak uten først å benytte seg av klageadgangen. Utvalgets forslag om å videreføre dagens rettstilstand er ikke kommentert i utvalgets utredning.

I Forvaltningskomiteens innstilling fra 1958 ble det foreslått en generell regel om uttømming av klagemuligheter før det kunne tas ut søksmål om gyldigheten av forvaltningsvedtak. Forslaget falt blant annet som følge av at klagemulighetene ikke var tilstrekkelig utbygget da forvaltningsloven av 1967 ble vedtatt.

I vårt høringsbrev 3. februar 2003 til tvisteloven av 2005 gikk Regjeringsadvokaten inn for en alminnelig regulering av spørsmålet i tråd med Forvaltningskomiteens innstilling, se Ot prp nr 51 (2004-2005) punkt 26.3.3 på side 342-343. Vi viste til at klageordningene var vel utviklet, og at det var gitt klare regler både i forvaltningsloven og i de mange særlover. Vi viste også til at den alminnelige klageordningen gir et billig, raskt og enkelt system som i de fleste saker gir en effektiv og tilfredsstillende overprøving. En slik generell ordning vil kunne avlaste domstolene for å måtte korrigere feil, som like godt kunne vært rettet opp av forvaltningen selv gjennom klage. En ny gjennomgang i forvaltningen vil dessuten bidra til kvalitetssikring, som igjen vil effektivisere domstolsbehandlingen. Til dette kommer at forvaltningens hensiktsmessighetsvurderinger (såkalte «frie skjønn») kan vurderes på nytt av overordnet organ nærmere politisk ledelse, og at dette også vil kunne føre til et resultat til gunst for klager. Domstolene vil imidlertid ikke ha den samme muligheten til å sette forvaltningens skjønnsutøvelse til side.

Det fremgår av Ot prp nr 51 (2004-2005) på side 344 at departementet anså det «gjennomgående som ønskelig at klageretten er uttømt før det reises søksmål», men fryktet at en alminnelig og absolutt regel vil bli for stivbent. Regjeringsadvokaten reiser spørsmål om det kan være grunn til å se nærmere på dette spørsmålet i lys av dagens praksis. En forutsetning bør fortsatt være at søksmål alltid kan reises etter en lovbestemt frist.

6 UAVHENGIGE ORGANER I STATSFORVALTNINGEN (KAPITTEL 32)

Utvalget har i kapittel 32 gitt en oversikt over utbredelsen av mer eller mindre uavhengige organer i statsforvaltningen, og konkludert med at det ofte er uklart hva uavhengigheten innebærer. Utvalget mener generelt at det bør utvises tilbakeholdenhet med å opprette uavhengige organer, men peker på ulike problemstillinger lovgiver bør være seg bevisst ved opprettelsen av nye uavhengige organer.

Regjeringsadvokaten er enig i at det er behov for å avklare statlige organers rettslige og faktiske status på flere forvaltningsområder, og at det «kan være behov for å unngå styring i den enkelte sak, men samtidig beholde muligheten for å styre saksområdet samlet sett». Dette gjelder særlig i saker som berører grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn.

REGJERINGSADVOKATEN

Regjeringsadvokaten er enig i at det er behov for regler som kan sikre styring og kontroll med virksomhet som utøves av uavhengige forvaltningsorganer, men har ikke tilstrekkelig grunnlag for å gi merknader til de ulike alternativene utvalget skisserer. Vi vil imidlertid kommentere spørsmålet om departementet bør ha adgang til å reise søksmål om gyldigheten av vedtak som treffes av slike uavhengige organer som nevnt i utkastet § 72 (1).

Utvalget har selv vist til muligheten for at departementet gis adgang til å reise søksmål mot uavhengige organer med sikte på å få domstolenes overprøving og korrigerende av den lovforståelsen organet legger til grunn, se utredningen side 529 høyre spalte og 531 høyre spalte. Utvalget har ikke foreslått en generell hjemmel for slik søksmålsadgang, men det er vist til eksempler på særskilt søksmålsadgang i utlendingsloven § 79 annet ledd og skatteforvaltningsloven § 15-2. I den anledning vil Regjeringsadvokaten også trekke frem den praktisk viktige bestemmelsen i trygderettsloven § 26 som gir direktoratet og departementet adgang til å reise søksmål mot Trygderettens kjennelser og slik bidra til avklaring av rettstilstanden.

Det er også grunn til å nevne eksempler på at offentlige myndigheter i dag savner lovfestet søksmålsadgang på områder der det i praksis er behov for domstolskontroll med vedtak truffet av uavhengige organer. EFTAs overvåkningsorgan ESA har i brev 28. oktober 2019 til Nærings- og fiskeridepartementet reist spørsmål om konkurransemyndighetene bør ha adgang til å reise søksmål mot Konkurransklagenemndas vedtak, på lik linje med private parter søksmålsadgang etter konkurranseloven § 39 (se også NFDs pressemelding 30. oktober 2019). Bakgrunnen for ESAs brev er nettopp hensynet til effektiv kontroll med konkurranselovgivningen. Tilsvarende hensyn gjør seg også gjeldende på andre områder der håndheving av lovgivningen er lagt til uavhengige forvaltningsorganer.

På denne bakgrunn er Regjeringsadvokaten enig i at det er behov for slik søksmålsadgang på flere felt av forvaltningen, og at søksmålsadgang bør vurderes ved opprettelsen av nye uavhengige organer og nemnder. Det kan også være grunn til å vurdere en generell bestemmelse.

7 UGYLDIGHET OG ADGANG TIL Å OPPRETTHOLDE UGYLDIGE VEDTAK (KAPITTEL 33)

Regjeringsadvokaten er i utgangspunktet positiv til utvalgets forslag om å lovfeste deler av dagens ulovfestede ugyldighetslære. Utvalgets forslag i utkastet § 74 går imidlertid lenger enn dagens ulovfestede lære, når det i § 74 første ledd (1) *tredje punktum* foreslås en ny bestemmelse som gir forvaltningen og domstolene kompetanse til å opprettholde ugyldige vedtak:

«Et enkeltvedtak som mangler nødvendig lovhjemmel, er ugyldig. Dette innebærer blant annet at det ikke får virkning etter sitt eget innhold. I helt særlige tilfeller kan vedtaket likevel bli opprettholdt av hensyn til en part som i god tro har innrettet seg etter det.»

Lovteksten fremstår i utgangspunktet forenlig med det som i praksis kan bli utfallet av dagens ulovfestede lære. I rettspraksis er det imidlertid få eksempler på at vedtak uten nødvendig lovhjemmel er ansett gyldige. Det er derfor vanskelig å vurdere om utvalgets forslag innholdsmessig vil skille seg fra gjeldende rett.

REGJERINGSADVOKATEN

Regjeringsadvokaten har forståelse for utvalgets forslag til forenkling og klargjøring av ugyldighetslæren i en lovtekst som tar sikte på praktisk bruk i forvaltningen. Slik sett gir det god mening å benytte ugyldighet som koblingsord for de klare tilfellene, og i stedet foreslå noe nytt for de særlige tilfellene der det fremstår ønskelig å opprettholde et vedtak til tross for at det mangler nødvendig lovhjemmel. Som påpekt av utvalget på side 538 vil dette

«bety at parten kan få en rettsposisjon som han eller hun ikke har krav på, og som andre ikke får på grunn av loven. Det kan betraktes som uheldig i et demokratisk perspektiv, og kan bli oppfattet som urettferdig overfor den som får avslag i tråd med loven».

Vi forstår det slik at ett av formålene med forslaget er å skape sikkerhet for rettsvirkningen av et ugyldig vedtak som mangler nødvendig lovhjemmel (jf. utredningen side 537 venstre spalte og 541 venstre spalte). Dersom det først skal lovfestes en bestemmelse som skissert i § 74 første ledd tredje punktum, er vi enig i at denne særlige gruppen vedtak ikke kan opprettholdes før det er autoritativt fastslått.

Regjeringsadvokaten forstår det slik at utredningen legger opp til at både forvaltningen - og domstolene - skal kunne beslutte en slik særlig rettsvirkning for ugyldige vedtak som mangler nødvendig lovhjemmel. Det vises til utkastets ordlyd og til utredningen side 541 høyre spalte og 625 høyre spalte der det fremgår:

«Innenfor rammen av tvisteloven § 11-2 vil også domstolene kunne treffe slik avgjørelse»

Regjeringsadvokaten vil fraråde en lovbestemmelse som åpner for at domstolene gis selvstendig kompetanse til å opprettholde ugyldige forvaltningsvedtak. Den alminnelige domstolskontrollen med forvaltningsvedtak er hos oss begrenset til en gyldighetskontroll, der den ulovfestede ugyldighetslæren definerer domstolens kompetanse. Dersom domstolene gis kompetanse til å vurdere og beslutte i første hånd at et ugyldig vedtak skal opprettholdes, er det vanskelig å se annet enn at domstolen har fått generell kompetanse til å treffe vedtak og gi dom for realitet. En slik adgang vil innebære et brudd med vår tradisjon for domstolskontroll og den arbeidsfordeling mellom forvaltning og domstoler som ligger til grunn for norsk forvaltningsrett, se Rt-2001-995 og plenumsavgjørelsen i Rt-2012-1985. Til dette kommer at forslaget forutsetter at domstolenes avgjørelse skal bygge på en nåtidsvurdering, hvilket vil være i strid med det grunnsyn Høyesterett ga uttrykk for i Rt-2012-1985 og Rt-2015-1388.

Regjeringsadvokaten kan heller ikke se behovet for at domstolene bør ha kompetanse til å treffe beslutning om å opprettholde vedtak etter utkastet § 74 første ledd tredje punktum, uten at spørsmålet først er behandlet av forvaltningen. Det er vanskelig å se at parten har behov for å kunne reise slike søksmål uten først å avklare spørsmålet med forvaltningen. En slik ordning vil dessuten virke prosessdrivende. Slike søksmål vil heller ikke få den nødvendige forvaltningsmessige utredning og avklaring før domstolsbehandling.

Selv om kompetansen etter § 74 (1) tredje ledd forbeholdes forvaltningen, vil domstolen på vanlig måte ha kompetanse til å kontrollere gyldigheten av forvaltningens vedtak om å opprettholde et ugyldig vedtak som mangler nødvendig lovhjemmel. En slik beslutning kan bringes inn for domstolen av en part som har fått avslag i forvaltningen på sin begjæring om opprettholdelse av et ugyldig vedtak som mangler nødvendig lovhjemmel. Man kan også se for seg at et vedtak til gunst for en borger, bringes inn for domstolen av en borger som lider skade ved at forvaltningen har opprettholdt et ugyldig vedtak som mangler nødvendig lovhjemmel. Som eksempel kan man se for seg at det er gitt ugyldige tillatelser i strid med absolutte vilkår i plan- og bygningslovgivningen, fiskeri- eller oppdrettslovgivningen, men der forvaltningen likevel finner særlig grunn til å opprettholde ugyldige vedtak til gunst for en part i medhold av § 74 (1) tredje punktum.

REGJERINGSADVOKATEN

8 BEREDSKAPSHJEMMEL I KRIG OG KRISESITUASJONER (DEROGASJONSHJEMMEL)

Dagens forvaltningslov § 5 annet ledd har følgende ordlyd:

«Når riket er i krig eller krig truer eller rikets selvstendighet eller sikkerhet er i fare, kan Kongen fastsette at denne lov eller andre bestemmelser om saksbehandlingen helt eller delvis ikke skal gjelde. Lov av 15 desember 1950 nr. 7 §§ 3 og 4 gjelder tilsvarende.»

Utvalgets forslag inneholder ingen slik bestemmelse, og det fremgår heller ikke at utvalget har drøftet behovet for å videreføre en særskilt beredskapshjemmel i krig og krisesituasjoner. Forvaltningslovutvalget kan ha forutsatt at dette spørsmålet ville bli fulgt opp av Beredskapshjemmelutvalget, men heller ikke dette utvalget har fremmet lovforslag.

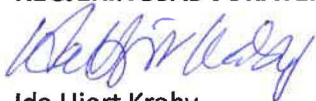
Beredskapshjemmelutvalget har imidlertid kort kommentert spørsmålet i sin utredning NOU 2019: 13 på side 81 (fotnote 14):

«Det vil for øvrig være naturlig å videreføre den gjeldende unntakshjemmelen i § 5 annet ledd i lov 10. februar 1967 om behandlingsmåten i forvaltningssaker i den nye forvaltningsloven.»

Regjeringsadvokaten slutter seg til dette, og anbefaler at dagens beredskapshjemmel videreføres i ny forvaltningslov. Saksbehandlingsreglene i forvaltningsloven har stor betydning når det treffes forvaltningsavgjørelser, men hensynet til effektivitet vil nødvendigvis måtte avveies annerledes i situasjoner hvor krig eller krise truer. Den nye forvaltningsloven bør utformes med sikte på å virke godt i mange år fremover, men det er ikke mulig å forutse hvilke samfunnskritiske situasjoner som i fremtiden vil kunne oppstå. På denne bakgrunn bør dagens derogasjonshjemmel for krig- og krisesituasjoner videreføres.

Med hilsen

REGJERINGSADVOKATEN

Ida Hjort Kraby
advokat